

LBRIS

We know
books

BIBLIA

SAU

SFÎNTA SCRIPTURĂ

TIPĂRITĂ CU BINECUVÂNTAREA
PREAȘEFULUI PĂRINTE

DANIEL
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2023

Însăși legislația și unele evenimente în legătură cu promulgarea legilor, iar cartea ultimă, *Deuteronomul*, este epilogul care recapitulează și confirmă constituirea Legii. Centrul și fondul lucrării este, prin urmare, *Legea*. Pe Muntele Sinai se face un legământ între Dumnezeu și poporul lui Israel, care fusese prevestit în făgăduința făcută lui Avraam. Acest legământ avea să se desăvârșească în legământul harului, instituit de Mântuitorul Hristos. De aceea autorul suprimă anumite intervale de timp, care nu au nicio importanță pentru ordinea supranaturală, ca de exemplu: istoria patriarhilor (expusă numai foarte sumar), istoria de după Noe până la risipirea neamurilor, petrecerea în Egipt, petrecerea celor 40 de ani în pustiu. În schimb, întâmplările din iconomia mântuirii sunt redată amănunțit: căderea în păcat, potopul, risipirea neamurilor, ieșirea din Egipt și, mai ales, legislația sinaitică."

FACEREA

ÎNTÂIA CARTE A LUI MOISE

CAP. 1

Facerea lumii.

1. La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.
2. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.
3. Și a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!» Și a fost lumină.
4. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.
5. Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua întâi.
6. Și a zis Dumnezeu: «Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să separtă ape de ape!» Și a fost așa.
7. A făcut Dumnezeu tăria și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.
8. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua a doua.
9. Și a zis Dumnezeu: «Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!» Și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul.
10. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine.
11. Apoi a zis Dumnezeu: «Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și ase-

mănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!» Și a fost așa.

12. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

13. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua a treia.

14. Și a zis Dumnezeu: «Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să separtă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii,

15. Și să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul.» Și a fost așa.

16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cărmuirea zilei și luminătorul cel mai mic pentru cărmuirea nopții, și stelele.

17. Și le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul,

18. Să cărmuiască ziua și noaptea și să separtă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

19. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua a patra.

20. Apoi a zis Dumnezeu: «Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!» Și a fost așa.

21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii,

CAP. 1. — (1) Ps. 88, 11-12; 135, 5; 145, 6. Iov 38, 4. Sir. 18, 1. Ioan 1, 3. Ept. 14, 15; 17, 24. 2 Petr. 3, 5. Evr. 11, 3. Apoc. 14, 7. (3) Ps. 32, 9; 103, 2. Is. 45, 7. Ioan 1, 3. 2 Cor. 4, 6. (6) Ps. 32, 6; 103, 2; 135, 6;

148, 4-5. Ier. 10, 12; 51, 15. (7) Ps. 103, 3; 148, 4. (9) Ps. 32, 7; 135, 6. Iona 1, 9. (11) Marc. 4, 28. (14) Ps. 135, 7-9. (16) Deut. 4, 19. Ps. 135, 8. Ier. 31, 35-36. (18) Ps. 103, 19-20. (21) Iov 41, 1. Ps. 103, 25.

care mișună în ape, unde ele se prădesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

22. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: «Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ!»

23. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

24. Apoi a zis Dumnezeu: «Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târătoare și fiare sălbatice după felul lor». Și a fost așa.

25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animalele domestice după felul lor, și toate târătoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

26. Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!»

27. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.

28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!»

29. Apoi a zis Dumnezeu: «Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră.

30. Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde spre hrană». Și a fost așa.

31. Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

CAP 2

Sfințirea zilei a șaptea. Așezarea omului în rai. Prima familie.

1. Așa s-au făcut cerul și pământul și toată oțtirea lor.

2. Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.

3. Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduiială.

4. Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul.

5. Pe câmp nu se afla nici un copacel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era nimeni ca să lucreze pământul.

6. Ci numai abur ieșea din pământ și umezea toată fața pământului.

7. Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

8. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

9. Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului.

10. Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe.

11. Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara Havila, în care se află aur.

12. Aurul din țara aceea este bun; tot acolo se găsește bdeliu și piatra de onix.

13. Numele râului al doilea este Gihon. Acesta înconjură toată țara Cuș.

14. Numele râului al treilea este Tigru. Acesta curge prin fața Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul.

15. Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: «Din toți pomii din rai poți să mănânci,

17. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!»

18. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el.»

19. Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa ca toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam.

20. Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potrivă lui.

21. Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne.

22. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

23. Și a zis Adam: «Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.

24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup».

25. Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau.

CAP 3

Căderea strămoșilor în păcat. Pedepsa. Făgăduința lui Mesta.

1. Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele

către femeie: «Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?»

2. Iar femeia a zis către șarpe: «Roade din pomii raiului putem să mâncăm;

3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!»

4. Atunci șarpele a zis către femeie: «Nu, nu veți muri!

5. Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»

6. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el.

7. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte.

8. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.

9. Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: «Adame, unde ești?»

10. Răspuns-a acesta: «Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns».

11. Și i-a zis Dumnezeu: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?»

12. Zis-a Adam: «Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat.»

13. Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: «Pentru ce ai făcut aceasta?» Iar femeia a zis: «Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat.»

14. Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pântecetele tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale!

(22) Fac. 8, 17. (24) Înel. 10, 12, 7. Bar. 3, 32. Sir. 16, 31. (26) Fac. 5, 1. Înel. 2, 23; 9, 2. Sir. 17, 1-3. (27) Fac. 6, Ecdl. 7, 29. Înel. 10, 1. Sir. 15, 14. Mar. 19, 4. Marc. 10, 6. Iac. 3, 9. 1 Cor. 11, 7. Col. 3, 10. 1 Tim. 2, 13. (28) Fac. 8, 17; 9, 1, 7. Ps. 8-9. Sir. 17, 4. (29) Fac. 9, 3. (31) Ieg. 31,

17. Ps. 110, 3. Înel. 1, 14. Sir. 18, 1; 39, 21, 39. CAP 2. - (1) Is. 45, 12. (2) Ieg. 20, 11; 31, 17. Evc. 4, 4. (3) Sir. 16, 27. (7) Fac. 18, 27. Iov 10, 9; 33, 4. Tob. 8, 6. Înel. 10, 1. Sir. 17, 1; 33, 10. 1 Cor. 15, 45, 47. (8) Fac. 4, 16. (9) Apoc. 2, 7; 22, 2. (11) Sir. 24, 27.

(14) Dan. 10, 4. (17) Fac. 3, 11. Sir. 14, 18. Rom. 5, 12; 6, 23. 1 Cor. 15, 21. (18) Ecdl. 4, 8-9. Mal. 2, 14. (19) Sir. 17, 6. (20) Sir. 17, 5-6. (22) Tob. 8, 6. 1 Tim. 2, 13. (23) 1 Cor. 11, 8. (24) Mal. 2, 15. Mat. 19, 5. Marc. 10, 7-8. 1 Cor. 6, 16. Ef. 5, 31. (25) Fac.

3, 7. CAP 3. - (1) Înel. 2, 24. Sir. 25, 17. (2) Ecdl. 7, 29. (4) Înel. 2, 24. Ioan 8, 44. 2 Cor. 11, 3. (5) Sir. 10, 12-14. (6) Sir. 25, 27. 1 Tim. 2, 14. (7) Fac. 2, 25. Apoc. 3, 17. (8) Ps. 137, 6. Am. 9, 2. (11) Fac. 2, 17. (13) Ier. 4, 10. 2 Cor. 11, 3. (14) Ps. 17, 9.

15. Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul».

16. Iar femeii i-a zis: «Voi înmulți me-reu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni».

17. Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: «Să nu mănânci», blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale!

18. Spini și pâlămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului!

19. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce».

20. Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.

21. Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

22. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...»

23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

24. Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacăra vălvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

CAP 4

Cain și Abel. Urmașii lor.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain și a zis: «Am dobândit om de la Dumnezeu».

2. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.

3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.

4. Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimile lor. Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui,

5. Iar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat. Și s-a înfrîstă Cain tare și fața lui era posomorâtă.

6. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Pentru ce te-ai înfrîstă și pentru ce s-a posomorât fața ta?»

7. Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruieste!»

8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: «Să ieșim la câmp!» Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât.

9. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Unde este Abel, fratele tău?» Iar el a răspuns: «Nu știu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?»

10. Și a zis Domnul: «Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

11. Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta.

12. Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; zbu-ciumat și fugar vei fi tu pe pământ».

13. Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: «Pedeapsa mea este mai mare decât aș putea-o purta.

14. De mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde de fața Ta și voi fi zbu-ciumat și fugar pe pământ, și oricine mă va întâlni, mă va ucide».

15. Și i-a zis Domnul Dumnezeu: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi». Și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.

(15) Ps. 22, Ps. 70, Ps. 111, 1-2, 4, Zah. 12, 10. Sir. 25, 10. Mat. 13, 39. Luc. 24, 27. Ioan 5, 46; 8, 44. Fapt. 26, 6. 1 Ioan 3, 8. (16) Ioan 16, 21. 1 Cor. 3, 16; 14, 34. 1 Tim. 2, 11. Tit. 2, 5. (17) Fac. 4, 12; 5, 29. Sir. 7, 16. (19) Iov 10, 9; 34, 15. Ps. 127, 2; 145, 3. Ecl. 3, 20; 12, 7. Inel. 15, 8. Sir. 14, 18; 17, 1, 2; 40, 13; 41, 13. 1 Cor. 15, 21. 2 Tes. 3, 10.

(20) Tob. 8, 6. (22) Fac. 1, 27; 2, 9. 1 Ioan 5, 7. CAP 4. - (4) Sir. 35, 6. Evc. 11, 4. (5) Pild. 15, 8. Is. 1, 13. (6) Mat. 20, 15. (7) Rom. 6, 16. (8) Inel. 10, 3. Sir. 8, 18. Mar. 23, 35. Luc. 11, 51. 1 Ioan 3, 12. Iuda 1, 11. Gal. 5, 15, 17. (9) Ps. 9, 13; 115, 6. (10) Iez. 24, 7. Evc. 12, 24. Apoc. 6, 10. (12) Ps. 10, 1. Is. 7, 2. (14) Fac. 9, 6.

16. Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

17. După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh. Apoi a zidit Cain o cetate și a numit-o, după numele fiului său, Enoh.

18. Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh.

19. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela.

20. Ada a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme.

21. Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi.

22. Sela a născut și ea pe Tubalcain, care a fost făurar de unelte de aramă și de fier. Și sora lui se chema Noema.

23. Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea.

24. Dacă pentru Cain va fi răzbu-narea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!»

25. Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: «Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain».

26. Lui Set de asemenea i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii a chema numele Dom-nului Dumnezeu.

CAP 5

Neamurile patriarhilor de la Adam până la Noe.

1. Iată acum cartea neamului lui Adam. Când a făcut Dumnezeu pe Adam, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu.

2. Bărbat și femeie a făcut și i-a bine-cuvântat și le-a pus numele: Om, în ziua în care i-a făcut.

(19) Fac. 2, 24. (25) Fac. 5, 3. 1 Paral. 1, 1. Sir. 49, 18. CAP 5. - (1) Fac. 1, 26-27; 9, 6. 1 Paral. 1, 1. Inel. 2, 23. Sir. 17, 1, 3. Col. 3, 10.

3. Adam a trăit două sute treizeci de ani și atunci i s-a născut un fiu după asemănarea sa și după chipul său și i-a pus numele Set.

4. Zilele pe care le-a trăit Adam după nașterea lui Set au fost șapte sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

5. Iar de toate, zilele vieții lui Adam au fost nouă sute treizeci de ani și apoi a murit.

6. Set a trăit două sute cincini ani și i s-a născut Enos.

7. După nașterea lui Enos, Set a mai trăit șapte sute șapte ani și i s-au născut fii și fiice.

8. Iar de toate, zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani și apoi a murit.

9. Enos a trăit o sută nouăzeci de ani și atunci i s-a născut Cainan.

10. După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit șapte sute cincisprezece ani și i s-au născut fii și fiice.

11. Iar de toate, zilele lui Enos au fost nouă sute cincini ani și apoi a murit.

12. Cainan a trăit o sută șaptezeci de ani și atunci i s-a născut Maleleil.

13. După nașterea lui Maleleil, Cainan a mai trăit șapte sute patruzeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

14. Iar de toate, zilele lui Cainan au fost nouă sute zece ani și apoi a murit.

15. Maleleil a trăit o sută șizeci și cincini de ani și atunci i s-a născut Iared.

16. După nașterea lui Iared, Maleleil a mai trăit șapte sute treizeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

17. Iar de toate, zilele lui Maleleil au fost opt sute nouăzeci și cincini de ani și apoi a murit.

18. Iared a trăit o sută șizeci și doi de ani și atunci i s-a născut Enoh.

19. După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

20. Iar de toate, zilele lui Iared au fost nouă sute șizeci și doi de ani și apoi a murit.

21. Enoh a trăit o sută șizeci și cincini de ani și atunci i s-a născut Matusalem.

(2) Mat. 19, 4. Marc. 10, 6. (3) 1 Paral. 1, 1. Luc. 3, 38. 1 Cor. 15, 48-49. (6) 1 Paral. 1, 1. (12) Luc. 3, 37.

22. Și a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiuce.

23. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani.

24. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.

25. Matusalem a trăit o sută optzeci și șapte de ani și atunci i s-a născut Lameh.

26. După nașterea lui Lameh, Matusalem a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani și i s-au născut fii și fiuce.

27. Iar de toate, zilele lui Matusalem, pe care le-a trăit, au fost nouă sute șazeci și nouă de ani și apoi a murit.

28. Lameh a trăit o sută optzeci și opt de ani și atunci i s-a născut un fiu.

29. Și i-a pus numele Noe, zicând: «Acesta ne va mângâia în lucrul nostru și în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu!»

30. Și a mai trăit Lameh, după nașterea lui Noe, cinci sute șazeci și cinci de ani și i s-au născut fii și fiuce.

31. Iar de toate, zilele lui Lameh au fost șapte sute cincizeci și trei de ani și apoi a murit.

32. Noe era de cinci sute de ani când i s-au născut trei feciori: Sem, Ham și Iafet.

CAP 6

Vestirea potopului. Facerea corăbiei.

1. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, 2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.

3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Dulul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!»

4. În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele

oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime.

5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele.

6. I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.

7. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe față pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoac și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut».

8. Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

9. Iată viața lui Noe: Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său și mergea pe calea Domnului.

10. Și i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham și Iafet.

11. Pământul însă se stricase înaintea feței lui Dumnezeu și se umpluse pământul de silicii.

12. Și a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ și iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.

13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: «Sosir-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ.

14. Tu însă fă-ți o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărțituri și smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară.

15. Corabia însă să o faci așa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți, iar înălțimea de treizeci de coți.

16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiș, iar ușa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc și sus.

17. Și iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflul de viață, și tot ce este pe pământ va pieri.

18. Iar cu tine voi face legământul Meu; și vei intra în corabie tu și împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi.

19. Să intre în corabie din toate animalele, din toate târătoarele, din toate fiarele și din tot trupul, câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață.

20. Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână în viață împreună cu tine.

21. Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniți; îngrijește-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine și pentru acelea».

22. Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Domnul Dumnezeu așa a făcut.

CAP 7

Potopul.

1. După aceea a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: «Intra în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea.

2. Să iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.

3. De asemenea și din păsările cerului să iei: din cele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul.

4. Căci peste șapte zile Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și am să pierd de pe față pământului toate făpturile câte am făcut».

5. Și a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

6. Noe însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de șase sute de ani.

7. Și a intrat Noe în corabie și împreună cu el au intrat fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui, ca să scape de apele potopului.

8. Din păsările curate și din păsările necurate, din animalele curate și din animalele necurate, din fiare și din toate cele ce se mișcă pe pământ

9. Au intrat la Noe în corabie perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască, cum poruncise Dumnezeu lui Noe.

10. Iar după șapte zile au venit asupra pământului apele potopului.

11. În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci și șapte a lunii acesteia, chiar în acea zi, s-au desfășurat toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheburile cerului;

12. Și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

13. În ziua aceasta a intrat Noe în corabie și împreună cu dânsul au intrat Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, femeia lui Noe și cele trei femei ale fiilor lui.

14. Din toate soiurile de fiare de pe pământ, din toate soiurile de animale, din toate soiurile de vietăți ce mișună pe pământ, din toate soiurile de zburătoare, din toate păsările, din toate înaripatele

15. Și din tot trupul, în care se afla duh de viață, au intrat cu Noe în corabie, perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască.

16. Și cele ce au intrat cu Noe în corabie din tot trupul au intrat parte bărbătească și parte femeiască, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Și a închis Domnul Dumnezeu corabia pe din afară.

17. Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului.

18. Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta pe deasupra apei.

19. Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer.

(24) Ințel. 4, 10. Sir. 44, 16; 49, 16. Evt. 11, 5. (29) Fac. 3, 17, 1 Petr. 3, 20. Evt. 11, 7. (32) Fac. 10, 1. 1 Paral. 1, 4. CAP. 6 - (2) Deut. 14, 1. Sir. 9, 5. Mat. 24, 38. 1 Ioan. 3, 1. (3) Fapt. 7, 51. 1 Petr. 3, 20. Gal. 5, 16. (4) Num. 13, 34. Bar. 3,

26. Ințel. 14, 6. Sir. 16, 8. 3 Mac. 2, 4. (5) Fac. 8, 21. Iov 15, 14. Mat. 15, 19. Marc. 7, 21. Iac. 4, 5. (7) Num. 23, 19. 1 Reg. 15, 11. Sir. 16, 8. (9) Sir. 44, 17. (10) Luc. 3, 36. (13) 2 Petr. 2, 5. (14) Evt. 11, 7. (17) Ps. 28, 10.

(19) Fac. 7, 9, 16. (22) Fac. 7, 5. Evt. 11, 7. CAP. 7 - (1) Ințel. 10, 4. 1 Petr. 3, 20. (5) Fac. 6, 12. (7) Ințel. 14, 6. Mat. 24, 37-38. Luc. 17, 26-27. 1 Petr. 3, 20.

2. Petr. 2, 5. (9) Fac. 6, 19. (11) Fac. 8, 2. 4 Reg. 7, 2. Iov 12, 15; 38, 6. Pild. 8, 29. (12) Ințel. 10, 4. Sir. 40, 12. (16) Fac. 6, 19-20.

20. Și a acoperit apa toți munții cei înalți, ridicându-se cu cincisprezece coți mai sus de ei.

21. Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ: păsările, animalele, fiarele, toate vietățile ce mișunau pe pământ și toți oamenii.

22. Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viață în nările lor, au murit.

23. Și așa s-a stins toată ființa care se afla pe fața a tot pământul, de la om până la dobitoac și până la târătoare și până la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ, și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie.

24. Iar apa a crescut mereu pe pământ, o sută cincizeci de zile.

CAP. 8

Încetarea potopului.

1. Dar Și-a adus aminte Dumnezeu de Noe, de toate fiarele, de toate animalele, de toate păsările și de toate vietățile ce se mișcă, câte erau cu dansul în corabie; și a adus Dumnezeu vânt pe pământ și a încetat apa de a mai crește.

2. Atunci s-au încluiat izvoarele adâncului și jgheburile cerului și a încetat ploaia din cer.

3. După o sută cincizeci de zile, a început a se scurge apa de pe pământ și a se împuțina.

4. Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe Munții Ararat.

5. Apa a scăzut mereu până în luna a zecea; iar în ziua întâi a lunii a zecea s-au arătat vârfulurile munților.

6. După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie,

7. Și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ.

8. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ.

9. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors în el, în corabie; căci era încă apă pe toată

fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie.

10. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie,

11. Și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului.

12. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors.

13. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit, și iată se zăbise fața pământului.

14. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat.

15. Atunci a grăit Domnul Dumnezeu lui Noe și a zis:

16. «Ieși din corabie tu și împreună cu tine femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi.

17. Scoate de asemenea împreună cu tine toate vietățile care sunt cu tine, și tot trupul, de la păsări și până la animale, și toate vietățile ce se mișcă pe pământ, ca să se împuție pe pământ, să se prasească și să se înmulțească pe pământ».

18. Atunci a ieșit Noe din corabie; și împreună cu el au ieșit fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui;

19. Toate fiarele, toate animalele, toate păsările și toate câte se mișcă pe pământ, după felul lor, au ieșit din corabie.

20. Apoi a făcut Noe un jertfelnic Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertfelnic.

21. Iar Domnul Dumnezeu a mirosit mireasmă bună și a zis Domnul Dumnezeu în inima Sa: «Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut.

22. De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta!»

CAP. 9

Legământul cu Noe. Curcubeul, semnul legământului.

1. Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: «Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!

2. Groază și frică de voi să aibă toate fiarele pământului, toate păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână.

3. Tot ce se mișcă și ce trăiește să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca și iarba verde.

4. Numai carne cu sângele ei, în care e viața ei, să nu mâncați.

5. Căci Eu și sângele vostru, în care e viața voastră, îl voi cere de la orice fiară; și voi cere viața omului și din mâna omului, din mâna fratelui său.

6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.

7. Voi însă nașteți și vă înmulțiți și vă răspândiți pe pământ și-l stăpâniți!»

8. Și a mai grăit Dumnezeu cu Noe și cu fiii lui, care erau cu el, și a zis:

9. «Iată, Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmașii voștri

10. Și cu tot suflul viu care este cu voi: cu păsările, cu animalele și cu toate fiarele pământului, care sunt cu voi, cu toate vietățile pământului câte au ieșit din corabie;

11. Și închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului și nu va mai fi potop, ca să pustiască pământul».

12. Apoi a mai zis iarăși Domnul Dumnezeu către Noe: «Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi și cu tot suflul viu ce este cu voi din neam în neam și de-a pururi,

13. Pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine și pământ.

14. Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori,

15. Și-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi și cu tot suflul viu și cu tot trupul, și nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura.

16. Va fi deci curcubeul Meu în nori și-l voi vedea, și-Mi voi aduce aminte de legământul veșnic dintre Mine și pământ și tot suflul viu din tot trupul ce este pe pământ!»

17. Și iarăși a zis Dumnezeu către Noe: «Acesta este semnul legământului pe care Eu l-am încheiat între Mine și tot trupul care este pe pământ».

18. Iar fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan.

19. Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe și din aceștia s-au înmulțit oamenii pe pământ.

20. Atunci a început Noe să fie lucrător de pământ și a sădit vie.

21. A băut vin și, îmbătându-se, s-a dezvelit în cortul său.

22. Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și, ieșind afară, a spus celor doi frați ai săi.

23. Dar Sem și Iafet au luat o haină și, punând-o pe amândoi ungeri lor, au intrat cu spatele înainte și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fețele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor.

24. Trezindu-se Noe din amețeala de vin și aflând ce i-a făcut feciorul său cel mai tânăr,

25. A zis: «Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la frații săi!»

26. Apoi a zis: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Sem; iar Canaan să-i fie rob!

27. Să înmulțească Dumnezeu pe Iafet și să se sălășuiască acesta în corturile lui Sem, iar Canaan să-i fie slugă».

28. Și a mai trăit Noe după potop trei sute cincizeci de ani.

29. Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani și apoi a murit.

(21) 3 Mac. 2, 4. (23) Înțel. 10, 4. Mat. 24, 39. 2 Pet. 3, 6. CAP. 8. - (1) Ps. 111, 6. (2) Fac. 7, 11. (3) Sir. 39, 23. (4) Ier. 51, 27. (17) Fac. 1, 22, 28; 9, 1, 7.

(20) Lev. 1, 9. (21) Fac. 6, 5. Ier. 32, 30. Înțel. 12, 10. Mat. 7, 11; 15, 19. Marc. 7, 21. Luc. 11, 13. Jac. 4, 5. Rom. 3, 11; 7, 18. (22) Ps. 73, 17.

CAP. 9. - (1) Fac. 1, 28; 8, 17. (2) Fac. 1, 28. Ps. 8, 6-9. Sir. 17, 4. (3) Fac. 1, 29. (4) Lev. 3, 17; 7, 27; 17, 10, 14. Deut. 12, 16. Fapt. 15, 20. (5) Ier. 21, 28. (6) Fac. 1, 27. Num. 35, 33. Deut. 27, 24. 3 Reg. 2, 33. Mat. 26,

52. Col. 3, 10. Apoc. 13, 10. (7) Fac. 1, 28; 8, 17. (9) Sir. 44, 19. (11) Is. 54, 9. (13) Sir. 43, 13. (14) Sir. 43, 12-13. (15) Ier. 32, 41. (18) 1 Paral. 1, 4. (25) Înțel. 12, 11. (26) Iosua 16, 10. Jud. 1, 9. (27) Is. 54, 3.

1. Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet, cărora li s-au născut fii după potop.

2. Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșeh și Tiras.

3. Fiii lui Gomer au fost: Așchenaz, Rifat și Togarma.

4. Fiii lui Iavan au fost: Elișă, Tarșiş, Chitim și Dodanim.

5. Din aceștia s-au format mulțime de popoare, care s-au așezat în diferite țări, fiecare după limba sa, după neamul său și după nația sa.

6. Iar fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.

7. Fiii lui Cuș au fost: Seba, Havila, Savta, Rama și Sabteca. Fiii lui Rama au fost: Seba și Dedan.

8. Cuș a mai născut de asemenea pe Nimrod; acesta a fost cel dintâi viteaz pe pământ.

9. El a fost vânător vestit înaintea Domnului Dumnezeu; de aceea se și zice: «Vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Dumnezeu».

10. Împărăția lui, la început, o alcătuiă: Babilonul, apoi Erech, Acad și Calne din ținutul Senaar.

11. Din pământul acela, el trecu în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehebot-Îr, Calah

12. Și Resen, între Ninive și Calah. Aceasta e cetate mare.

13. Din Mițraim s-au născut: Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim,

14. Patrusim, Casluhim – de unde au ieșit Filistenii – și Caftorim.

15. Din Canaan s-au născut: Sidon, întâiul-născut al său, apoi Het,

16. Iebuseu, Amoreu, Ghergheseu,

17. Heveu, Archeu, Sineu,

18. Arvadeu, Temareu și Hamateu. Mai pe urmă neamurile canaaneene s-au răspândit.

19. Și ținuturile lor se întindeau de la Sidon spre Gherara până la Gaza, iar de aici spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim până spre Lasa.

20. Aceștia sunt fiii lui Ham, după familie, limbă, țări și după nații.

21. De asemenea i s-au născut fii și lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber și fratele mai mare al lui Iafet.

22. Fiii lui Sem au fost: Elam, Așur, Arfaxad, Lud și Aram.

23. Iar fiii lui Aram au fost: Uț, Hul, Gheter și Maș.

24. Lui Arfaxad i s-a născut Cainan; lui Cainan i s-a născut Șelah; lui Șelah i s-a născut Eber;

25. Iar lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul, și numele fratelui său era Ioctan.

26. Lui Ioctan i s-au născut Almodad, Șalef, Hațarmavet și Ierah;

27. Hadoram, Uzal și Dicla;

28. Obal, Abimael și Șeba;

29. Ofir, Havila și Iobab. Toți aceștia au fost fiii lui Ioctan.

30. Sălaşurile lor se întindeau de la Meșă spre Sefar, până la Muntele Răsăritului.

31. Aceștia sunt fiii lui Sem după familie, după limbă, după țări și după nații.

32. Aceștia sunt neamurile, care se trag din fiii lui Noe, după familii și după nații, și dintr-înșii s-au răspândit popoarele pe pământ după potop.

CAP 11

Turul Babel. Amestecarea limbilor.

Seminiția lui Sem.

1. În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți.

2. Purcezând de la răsărit, oamenii au găsit în țara Senaar un șes și au descălecat acolo.

3. Apoi au zis unul către altul: «Haideți să facem cărămizi și să le ardem cu foc!» Și au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var.

4. Și au zis iarăși: «Haideți să ne facem un orac și un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!»

5. Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.

6. Și a zis Domnul: «Iată, toți sunt de un neam și o limbă și și iată ce

(14) Deut. 2, 23. (22) 1 Paral. 1, 17. (25) Fac. 11, 8. 1 Paral. 1, 19. (30) Num. 23, 7. CAP 11. - (2) Împel. 10, 5. (4) Deut. 1, 28. Luc. 10, 15. (5) Fac. 18, 21.

s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă.

7. Haideți, dar, să Ne pogorăm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul!»

8. Și i-a împrăștiat Domnul de acolo în tot pământul și au încetat de a mai zidi cetatea și turnul.

9. De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.

10. Iată acum istoria vieții neamului lui Sem: Sem era de o sută de ani când i s-a născut Arfaxad, la doi ani după potop.

11. După nașterea lui Arfaxad, Sem a mai trăit cinci sute de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

12. Arfaxad a trăit o sută treizeci și cinci de ani și atunci i s-a născut Cainan. După nașterea lui Cainan, Arfaxad a mai trăit trei sute treizeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

13. Cainan a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Șelah. După nașterea lui Șelah, Cainan a mai trăit trei sute treizeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

14. Șelah a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Eber.

15. Iar după nașterea lui Eber, Șelah a mai trăit trei sute treizeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

16. Eber a trăit o sută treizeci și patru de ani și atunci i s-a născut Peleg.

17. Iar după nașterea lui Peleg, Eber a mai trăit trei sute șaptezeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

18. Peleg a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Ragav.

19. Iar după nașterea lui Ragav, Peleg a mai trăit două sute nouă ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

20. Ragav a trăit o sută treizeci și doi de ani și atunci i s-a născut Serug.

21. Iar după nașterea lui Serug, Ragav a mai trăit două sute șapte ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

22. Serug a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Nahor.

23. Iar după nașterea lui Nahor, Serug a mai trăit două sute de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

24. Nahor a trăit șaptezeci și nouă de ani și atunci i s-a născut Terah.

25. Iar după nașterea lui Terah, Nahor a mai trăit o sută douăzeci și cinci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

26. Terah a trăit șaptezeci de ani și atunci i s-au născut Avram, Nahor și Haran.

27. Iar spița neamului lui Terah este aceasta: lui Terah i s-au născut Avram, Nahor și Haran; lui Haran i s-a născut Lot.

28. Și a murit Haran înainte de Terah, tatăl său, în pământul de naștere, în Urul Caldeii.

29. Iar Avram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcâj și al Ișcâi.

30. Sarai însă era stearpă și nu năștea copii.

31. Și a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo.

32. De toate, zilele vieții lui Terah în pământul Haran au fost două sute cincini ani. Și a murit Terah în Haran.

CAP 12

Chemarea lui Avram.

1. După aceea a zis Domnul către Avram: «Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu.

2. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare.

3. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor bles-

CAP 10 - (1) Fac. 5, 32. (2) 1 Paral. 1, 5. (4) Num. 24, 24. Is. 23, 1. (8) 1 Paral. 1, 10. (9) Ier. 16, 16. (10) Is. 10, 9. Am. 6, 2. Zah. 5, 11. (11) Iona 1, 2.

(8) Deut. 32, 8. (10) 1 Paral. 1, 17-18. Luc. 3, 36. (12) 1 Paral. 1, 24. (16) 1 Paral. 1, 19. (20) Luc. 3, 35. (24) Luc. 3, 34. (26) Iosua 24, 2. 1 Paral. 1, 26-27. (31) Iosua 24, 3. Iudit 5, 7. CAP 12. - (1) Neem.

9, 7. Is. 51, 2. Iudit 5, 9. Sir. 17, 10. Fapt. 7, 3. (2) Fac. 17, 2. Deut. 29, 13. Sir. 44, 23. Evr. 7, 6. (3) Fac. 18, 18; 22, 18; 26, 4; 26, 14. Ies. 23, 22. Ps. 71, 19. Ioan 4, 22; 5, 46. Fapt. 3, 25. Gal. 3, 8, 16.

tema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului».

4. Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul, și s-a dus și Lot cu el. Avram însă era de șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.

5. Și a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agoniseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan.

6. Apoi a străbătut Avram țara aceasta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri. Pe atunci trăiau în țara aceasta Canaanii.

7. Acolo S-a arătat Domnul lui Avram și i-a zis: «Țara aceasta o voi da urmașilor tăi». Și a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului, Celui ce i Se arătase.

8. De acolo a pornit el spre muntele care e la răsărit de Betel, și și-a întins acolo cortul așa, încât Betelul era la apus, iar Hai, la răsărit. A zidit acolo un jertfelnic Domnului și s-a închinat Domnului, Celui ce i Se arătase.

9. Apoi s-a ridicat Avram și de acolo și s-a îndreptat spre miazăzi.

10. Pe atunci s-a făcut foamete în ținutul acela și s-a coborât Avram în Egipt, ca să locuiască acolo, pentru că se întieșea foamea în ținutul acela.

11. Când însă s-a apropiat Avram să intre în Egipt, a zis către Sarai, femeia sa: «Știu că ești femeie frumoasă la chip.

12. De aceea, când te vor vedea Egiptenii, vor zice: «Aceasta-i femeia lui!» Și mă vor uide pe mine, iar pe tine te vor lăsa cu viață.

13. Zi deci că-mi ești soră, ca să-mi fie și mie bine pentru trecerea ta și pentru trecerea ta să trăiești și eu!»

14. Iar după ce a sosit Avram în Egipt, au văzut Egiptenii că femeia lui e foarte frumoasă.

15. Și au văzut-o și dregătorii lui Faraon și au lăudat-o înaintea lui Faraon și au dus-o în casa lui Faraon;

16. Și pentru ea i-au făcut bine lui Avram și avea el oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, cătări și cămile.

17. Domnul însă a lovit cu bătaii mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram.

18. Și chemând Faraon pe Avram, i-a zis: «Ce mi-ai făcut? De ce nu mi-ai spus că aceasta e soția ta?»

19. Pentru ce ai zis: Mi-e soră? Și eu am luat-o de femeie. Acum dar iată-ți femeia! Ia-ți-o și te du!»

20. Și a dat Faraon poruncă oamenilor săi pentru Avram, ca să-l petreacă pe el și pe femeia lui și toate câte avea și pe Lot, care îl însoțea.

CAP 13

Avram se desparte de Lot.

1. Din Egipt, Avram cu femeia sa, cu Lot și cu toate câte avea, a pornit în părțile de miazăzi ale Canaanului.

2. Avram însă era foarte bogat în vite, în argint și în aur.

3. Și a înaintat Avram pe unde venise, de la miazăzi spre Betel, până la locul unde fusese mai înainte cortul său, între Betel și Hai,

4. Adică până la locul unde era jertfelnicul pe care-l ridicase el mai înainte, și acolo a chemat Avram numele Domnului.

5. Și Lot, care umbla cu Avram, încă avea oi și vite mari și corturi.

6. Însă pământul acela nu-i încăpea să stea împreună, căci averile lor erau multe și nu-i încăpea locul să trăiască împreună.

7. De aceea se întâmplau certuri între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Pe atunci locuiau în pământul acela Canaanii și Ferezii.

8. Atunci a zis Avram către Lot: «Să nu fie sfadă între mine și tine, între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați.

9. Iată, nu e oare tot pământul înaintea ta? Desparte-te dar de mine! Și de vei apuca tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stânga».

(4) Evr. 11, 8. (6) Fac. 18, 1; 33, 11. Deut. 11, 30. Neem. 9, 8. (7) Fac. 13, 15; 15, 7; 18; 26, 3-4; 35, 12. Iez. 32, 13. Deut. 1, 8; 6, 18; 34, 4. Iosua 21, 43. 2 Reg. 24, 25. 1 Paral. 16, 16. Iez. 47, 14. Bar. 2, 24. Gal. 3, 16. (8) Fac. 13, 3; 28, 19. (10) Fac. 41, 57.

(13) Fac. 20, 2, 12. (16) Fac. 13, 2. (17) Ps. 104, 14. CAP 13. - (1) Ps. 104, 13. (2) Fac. 24, 35. Pild. 10, 22. (3) Fac. 12, 8; 35, 7. (4) Fac. 12, 7-8; 21, 33. (6) Fac. 36, 7. (7) Fac. 21, 25; 24, 7. (8) Fac. 11, 27; 14, 12. Ps. 33, 14. 1 Cor. 6, 7.

10. Și ridicându-și Lot ochii, a privit toată câmpia Iordanului, care, înainte de a strica Domnul Sodoma și Gomora, toată până la Toar era udată de apă, ca raiul Domnului, ca pământul Egiptului.

11. Deci și-a ales Lot tot ținutul din preajma Iordanului și a apucat Lot spre răsărit; și așa s-au despărțit ei unul de altul.

12. Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan, iar Lot s-a sălășluit în cetățile din ținutul Iordanului și și-a întins corturile până la Sodoma.

13. Iar oamenii Sodomei erau răi și tare păcătoși înaintea Domnului.

14. Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare,

15. Că tot pământul, cât îl vezi, îți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie.

16. Voi face pe urmașii tăi mulți ca pulberea pământului; de va putea cineva număra pulberea pământului, va număra și pe urmașii tăi.

17. Scoală și cutreieră pământul acesta în lung și în lat, că îți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie».

18. Și ridicându-și Avram corturile, a venit și s-a așezat la stejarul Mamvri, care este în Hebron; și a zidit acolo un jertfelnic Domnului.

CAP 14

Robirea lui Lot. Avram îl scapă pe Lot și este binecuvântat de Melchisedec.

1. Iar în zilele lui Amrafel, regele Senaarului, ale lui Arioc, regele Elasarului, ale lui Kedarlaomer, regele Elamului, și ale lui Tidal, regele din Gutim,

2. S-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birsa, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Teboimului, și cu regele din Bela sau Toar.

3. Toți aceștia din urmă s-au adunat în valea Sidim, unde e acum Marea cea Sărată.

4. Doisprezece ani stătuseră ei în robia lui Kedarlaomer, iar în anul al treisprezecelea s-au răzvrătit.

5. Și în al patrusprezecelea an au venit Kedarlaomer și regii care țineau cu el și au bătut pe Refaimi la Așterot-Carnaim, pe Suzim la Ham, și pe Emimi la Șave-Chiriataim;

6. Iar pe Horei i-au bătut la muntele lor Seir și până la El-Paran, care e lângă pustiu.

7. Apoi, întorcându-se de acolo, au venit la Ain-Mispat sau Cadeș și au bătut toată țara Amaleciților și pe toți Amoreii, care locuiau în Hațaton-Tamar.

8. Atunci au ieșit regele Sodomei, regele Gomorei, regele Admei, regele Teboimului și regele Belei sau Toarului și s-au bătut în valea Sidim

9. Cu Kedarlaomer, regele Elamului, cu Tidal, regele din Gutim, cu Amrafel, regele Senaarului, și cu Arioc, regele Elasarului; patru regi împotriva a cinci.

10. Valea Sidimului însă era plină de fântâni de smoală; și, fugind, regele Sodomei și regele Gomorei au căzut în ele, iar ceilalți au fugit în munți.

11. Atunci birutorii au luat toate averile Sodomei și Gomorei și toate bucatele lor și s-au dus.

12. Când s-au dus, au luat de asemenea și pe Lot, nepotul lui Avram, care trăia în Sodoma, și toată averea lui.

13. Dar venind unii din cei scăpați, au vestit pe Avram Evreul, care trăia pe atunci la stejarul lui Mamvri, pe Amoreul, fratele lui Eșcol, și pe fratele lui Aner, care erau uniți cu Avram.

14. Auzind Avram că Lot, rudenia sa, a fost luat în robie, a adunat oamenii săi de casă, trei sute optsprezece, și a urmărit pe vrăjmași până la Dan.

15. Și năvălind asupra lor noaptea, el și oamenii săi i-au bătut și i-au alungat până la Hoba, care este în stânga Damascului.

16. Și au întors toată pradă luată din Sodoma, au întors și pe Lot, rudenia sa, averea lui, femeile și oamenii.

(10) Fac. 2, 8. Is. 51, 3. Iez. 28, 13. (13) Fac. 18, 30; 19, 4. Is. 5, 9. Iez. 16, 49. (15) Fac. 12, 7; 15, 18; 24, 7; 26, 3-4. Deut. 6, 18; 34, 4. Ps. 104, 10. Bar. 2, 34. (7) Fac. 7, 5. (16) Fac. 32, 12; 48, 4. Num. 23, 10. Deut. 10, 22. Sir. 44, 23. (17) Iosua 21, 43.

(18) Num. 13, 23. Deut. 34, 4. CAP 14. - (1) Fac. 10, 10; 11, 2. (2) Fac. 19, 22. (5) Deut. 2, 10. (6) Deut. 2, 12. (7) Iosua 15, 3. (13) Fac. 17, 8. Evr. 11, 9, 13. (15) Iosua 13, 12; 19, 47. Iepel. 10, 5. Sir. 4, 9.